

Ceļojums Latvijas laika mašīnā

Arī šonedēļ mūsu Mazais Ceļotājs, uzzinot par Cieto Riekstu radošo uzdevumu, priecīgi sasita plaukstu un uzreiz pieteicās par brīvprātīgo aizraujošam ceļojumam Latvijas laiku laikos. Vai tad nu mēs varējām liegt viņam šo prieku? Galu galā viņam taciņa jau bija iestaigāta, roka pie laika mašīnas stūres jau iemēģināta, turklāt bērna acīm pasaule vienmēr ir īpaši skaista un aizraujoša.

Mēs vienīgi palūdzām viņam nobildēt vai nofilmēt to, ko viņš ceļojuma laikā redzēs, lai arī mēs pēc tam kaut ko redzētu vismaz fotogrāfijās. Šo lūgumu Mazais Ceļotājs gan neizpildīja. Mēs, protams, uzreiz nodomājām, ka tādi jau tie bērni ir – kas pa vienu ausi iekšā, tas pa otru ārā... Taču liels bija mūsu pārsteigums, kad Mazais Ceļotājs uz jautājumu par fotogrāfijām atbildēja šādi: “Bet mamma, man tam nebija laika. Un vispār skaistās lietas ir jābauda ar acīm, nevar visu laiku bolīties telefona ekrānā, nepārtraukti bildējot un filmējot – tā taču tik daudz kā forša var palaist garām!” Jā, mums īsti nebija, ko viņam atbildēt, jo taisnība vien ir...

Lai arī fotogrāfiju un video no ceļojuma nebija, Mazais Ceļotājs mums ļoti aizrautīgi izstāstīja dažnedažādus piedzīvojumus, uzburot itin dziļvīgas ainas ar to, ko viņš pa laika mašīnas logu (un ne tikai) bija redzējis. Tad nu piedāvājam arī citiem Cieto Riekstu ceļotājiem tajās ieskatīties – kas zina, varbūt Mazā Ceļotāja un vēl kāda cita riekstotāja ceļi tur ir krustojušies?

❖ Tagadne jeb mūsdienas

Jau pagājušajā ceļojumā Mazais Ceļotājs bija aizlidojis uz 2012.gada Rīgas svētkiem, jo mamma un komandas biedrenes par tiem bija stāstījušas. Arī šoreiz ziņkārība jeb drīzāk zinātkāre, šis mūžīgais dzinējs, aizveda Mazo Ceļotāju nekur citur kā uz Dziesmu un Deju svētkiem! Jūs uzminējāt, viņš aizlidoja uz pavisam nesenajiem šī gada XXVII Vispārejiem latviešu Dziesmu un XVII Deju svētkiem, jo arī šoreiz viņš vēl bija pārāk mazs, lai tajos piedalītos klātienē. Un par šiem svētkiem viņš mājās vēl joprojām dzird sajūsminātus komentārus no mammas, kā arī reizēm kopā ar viņu paskatās telefona bildes un video, ko mamma uzņēma, kad apmeklēja svētku koncertus (Ha, reizēm tomēr ir labi papildus baudīšanai ar acīm kaut ko arī nobildēt sev par piemiņu!).

Zinātkāre Mazo Ceļotāju nepievīla, stāstot par redzēto koru lielkoncertā “Kopā augšup” un deju lieluzvedumā “Mūžīgais dzinējs”, viņa acis mirdzēja no sajūsmas un kājas lēkāja polkas soļus. Viņš teica, ka abi koncerti bija ļoti, ļoti, ļoti iespaidīgi un ka viņam arī gribētos dejot tautiskās dejas vai dziedāt korī. Domājams, ka šādas izjūtas bija ne vienam vien skatītājam – gan tiem, kas apmeklēja koncertus klātienē, gan tiem, kas skatījās videoierakstus (un noteikti skatītāju vidū bija arī daudzi no riekstotājiem). Mazais Ceļotājs teica, ka koncertos redzējis ārkārtīgi daudzas priecīgas un smaidošas sejas, jo īpaši jau dejotāju un dziedātāju rindās. It īpaši varēja redzēt, ka dejotāji no sirds izbauda šos svētkus, lai arī daži no deju soļiem šķita uhh, cik ātri un sarežģīti! Cik labi, ka tā!

Arī skatītāju rindās, no kurām Mazais Ceļotājs vēroja dziesmu un deju priekšnesumus (no tām visu varēja redzēt labāk nekā pa laika mašīnas logu), esot bijis daudz priecīgu seju. Vienā no koncertiem viņš gan esot sēdējis blakus paveicākam pensionāru pārim un viņu diviem mazbērniem. Tie bērni visu laiku esot turējuši rokās telefonus un bildējuši, filmējuši, nez, varbūt arī vēl kaut ko citu kādā mirklī skatījušies. Vecvecāki ik pa laikam viņiem esot aizrādījuši, lai liekot tos telefonus nost un baudot ar acīm, citādi palaidīšot visu garām. Nu re, mums uzreiz viss bija skaidrs, no kurienes aug kājas Mazā Ceļotāja gudrajai atbildei par bilžu un video neesamību! Nākamreiz, kad viņš ne īpaši piemērotā mirklī prasīs vecākiem telefonu, mamma noteikti varēs viņam atgādināt par šo viņa atbildi... Taču, atgriežoties pie lielkoncerta un skatītājiem ar telefoniem un bez tiem, lai jau tas paliek katra paša ziņā, vai labāk skaistumu baudīt tikai ar acīm, vai kaut ko arī sev par prieku un piemiņu nobildēt vai nofilmēt, kā arī pēc tam padalīties ar citiem. Mums, kas nedzīvo Latvijā un kam nav iespējas piedalīties daudzos pasākumos klātienē, tā var būt lieliska iespēja gūt ieskatu skaistos notikumos no dažādiem skatpunktiem. Galvenais, lai visiem prieks!

Tagadnes Logi

❖ *Pagātne*

Mazais Ceļotājs un viņa māsa vasaras Latvijā pavada laukos Vidzemē pie vecvecākiem. Tā viņam ir ļoti mīļa vieta, tāpēc viņš gribēja izmantot izdevību un laika mašīnas ceļojumā aizlidot arī uz turieni. Liels bija Mazā Ceļotāja pārsteigums, kad, mašīnai nolaižoties sētā, pa logu viņš ieraudzīja zirgu pajūgu ar senlaicīgiem ratiem. Nekur nebija manāma vectēva automašīna, tāpēc viņš nodomāja, ka vectēvs ar vecmammu droši vien ir aizbraukuši uz tuvējo pilsētu iepirkties. Mazais Ceļotājs nedaudz samulsa, viņš bija arī nedaudz saguris, jo ceļš bija garš, turklāt viņš vēl nebija gulējis diendusu, tādēļ viņš nolēma, ka pagaidīs vecvecākus turpat mašīnā un tikmēr nedaudz nosnaudīsies. Domāts – darīts!

Kad Mazais Ceļotājs atkal pamodās, pie mašīnas loga bija parādījušies skaisti izšūti linu aizkariņi. Viņš nobrinājās, kārtīgi izberzēja acis un tad tos pavēra vaļā. Tavu brīnumu – mājas pagalmā joprojām nekur nebija manāma vectēva automašīna, toties sētā bija pilns ar cilvēkiem, kas bija sagērbušies jocīgās drēbēs – tādas viņš bija redzējis filmās par seniem laikiem. Viņš nepazina nevienu no šiem cilvēkiem, lai gan, labi ieskatoties kādas sievietes sejā, varēja saziņēt zināmu līdzību ar viņa vectēva vecmammu, ko viņš bija redzējis kādā no ģimenes daudzajiem fotoalbumiem. Bet labi, ko nu tur daudz prāt – gan ziņkārība, gan zinātkāre ņēma virsroku, nesagaidot vecvecākus atgriežamies no pilsētas, Mazais Ceļotājs lēca no laika mašīnas ārā un devās izpētīt apkārtni.

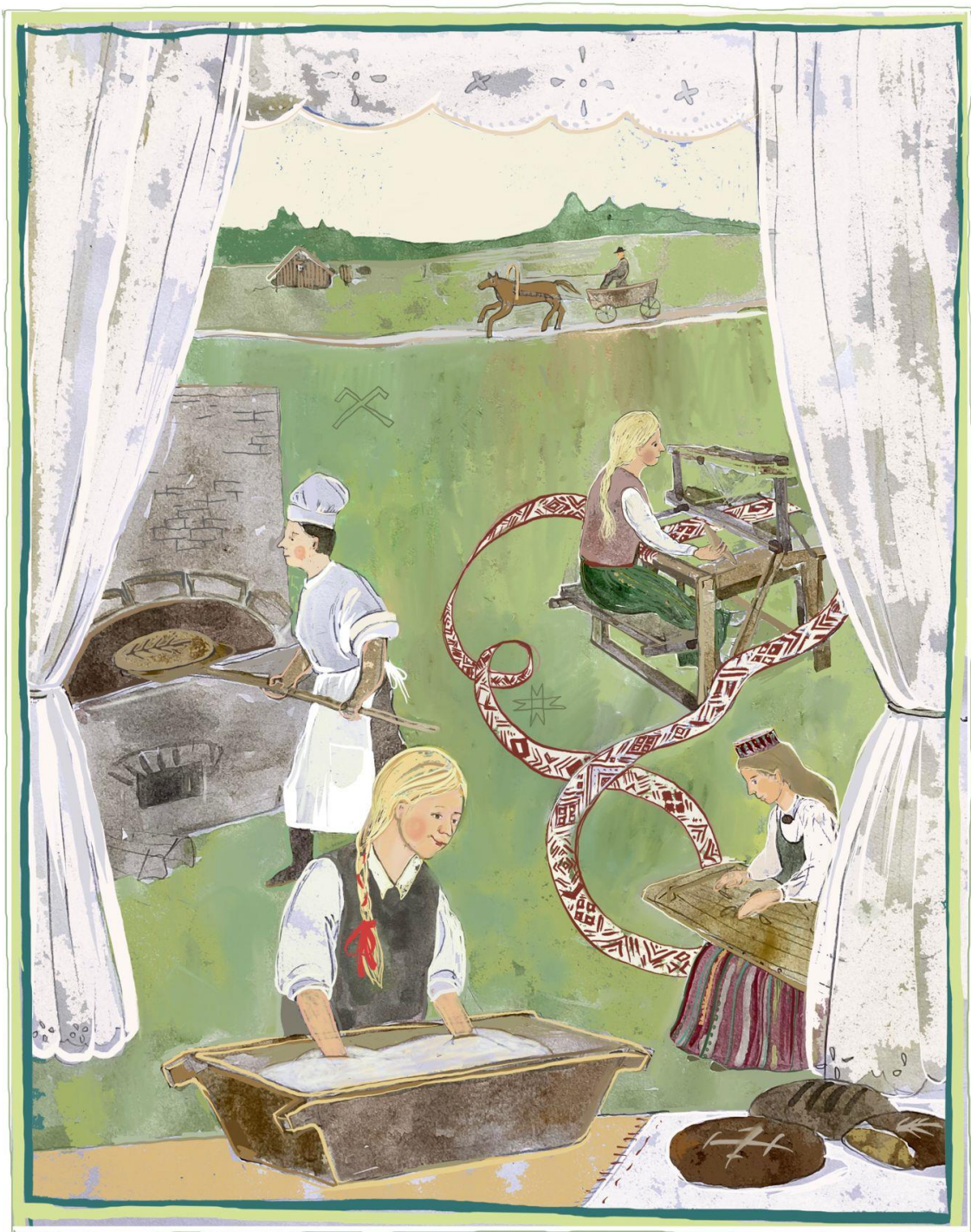
Apstaigājot pagalmu, Mazais Ceļotājs secināja, ka visas mīļās un pazīstamās vietas izskatījās kaut kā citādi... Jā, māja bija turpat, kur parasti, lai arī uz jumta nebija televīzijas antenas un saules paneļu, un vispār pati māja vairāk atgādināja tās, ko viņš bija redzējis Brīvdabas muzejā. Arī siena šķūnis, kūts un pirtiņa tur tālāk bija manāmas – šīs ēkas gan izskatījās nedaudz līdzīgākas tām, ko viņš jau pazina. Turpat bija arī skaistais ozols, tikai tas izskatījās daudz mazāks un ne tik kupls, bet tāpat skaistā koka zari tā vien aicināja tajos pakāpelēt. Nē, to Mazais Ceļotājs gan nedarīja, jo izdzirdēja dzidras mūzikas skaņas un sajuta kārdinošu svaigi ceptas maizes smaržu, tāpēc viņš uzreiz skrēja lūkot, no kurienes tās nāk.

Pa ceļam viņš sastapa jaunu meiteni, kas stellēs auda brīnumskaistu rakstainu jostu. Uz brīdi Mazais Ceļotājs aizgrābts vēroja meiteni darbībā, taču mūzikas skaņas un maizes smarža arvien pieņēmas spēkā, tādēļ viņš devās tālāk.

Tālu nebija jāmeklē – ātri vien viņš ieraudzīja kādu citu meiteni, kas spēlēja interesantu mūzikas instrumentu. Piegājis tuvāk un uz brīdi paklausījies mūzikas skaņās, pavērojis, kā meitene spēlē, viņš atpazīna, ka šis mūzikas instruments ir kokle. Viņš ļoti nopriecājās, jo tas viņam atgādināja par skaisto kokļu mūzikas koncertu ceļojumā apmeklēto Dziesmu svētku ietvaros, kas viņam arī bija ļoti patīcis.

Priecīgs Mazais Ceļotājs devās tālāk, kur ieraudzīja kādu sievieti un vīrieti, kas cepa maizi. Sieviete mīcīja baltu mīklu tādā jocīgā koka vanniņā, bet vīrietis ar tādu interesantu lāpstu ar garu kātu lika maizi krāsnī. Ieraudzījusi izbrīnīto Ceļotāju, sieviete laipni paskaidroja, ka tā vanniņa ir abra, bet maizes lāpstu sauc par lizi, kā arī pasniedza viņam tikko ceptas, siltas rudzu maizes šķēli ar tikko kultu sviestu. Ak, cik tā bija garda! Pat mums, klausoties Mazā Ceļotāja stāstā, siekalas mutē saskrēja. Itālijā ir daudz visādu gardumu, bet tik gardu maizi kā Latvijā atrast ir neiespējami.

Tā arī nesagaidījis vecvecākus atgriežamies no pilsētas, Mazais Ceļotājs visbeidzot saprata, ka ir netīšām aizceļojis uz vecvecāku mājām, bet pavisam citā gadsimtā. Skaļi pasmejoties pie sevis, viņš nosprieda, ka šis galu galā ir bijis diezgan interesants ceļojuma pavērsiens, tomēr vecvecāku mājās vislabāk ir kopā ar viņiem mūsdienās, tāpēc nākamreiz uz turieni viņš dosies ar parasto lidmašīnu un mašīnu nevis ar laika mašīnu.

Loqs un Paġatni

❖ *Nākotne*

Jau no iepriekšējās nedēļas laika mašīnas ceļojuma, kurā bija devies Mazais Ceļotājs, mēs zinājām, ka ar Latvijas laika mašīnu ir iespējams aizceļot arī nākotnē. Jā, protams, mēs gan arī pašas apgalvojām, ka labāk ir neskriet laikam pa priekšu, bet nu tas taču ir tik interesanti tomēr...

Kā izrādās, arī Mazajam Ceļotājam tas ir šķitis ļoti interesanti, un arī šoreiz gan ziņkārība, gan zinātkāre viņu ir aizvedušas tur, kur neviens no mums vēl nav bijis. Šī ceļojuma posma detaļas mēs gan pavisam sīki visiem neatklāsim, lai tās pagaidām paliek noslēpumā. Un jāsaka, ka arī mēs zinām tikai to, ko Mazais Ceļotājs mums pastāstīja no sava skatpunkta, ko bija redzējis pa laika mašīnas logu. Bet mēs tomēr ļoti vēlamies padalīties ar kādu ļoti svarīgu ceļojuma detaļu, kas ļoti silda sirdi. Kādu? Skatieties šajā zīmējumā!

Logi uz Nākotni

Vai saskatījāt? Jā, pasaulē valda miers un Latvija ir zaļākā valsts pasaulē!

Musdienās, kad vairāk nekā jebkad ir aktuāli vides, tai skaitā dabas aizsardzības, globālās sasilšanas un klimata pārmaiņu jautājumi, ir svarīgi tajos izglītot pašiem sevi un jauno paaudzi, kā arī rīkoties lietas labā šodien, lai rītdiena būtu tikpat laba vai vēl labāka. Spriežot pēc tā, ko redzēja Mazais Ceļotājs, izskatās, ka esam uz pareizā ceļa. ☺